

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/108/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5918201484
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Jamrich
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5918201484.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Jamricha a členov senátu JUDr. Dagmar Cabadajovej a JUDr. Gabriely Veselovej, v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova č. 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: H. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom P. D.. XXXX/XX, XXX XX. Q., o zaplatenie sumy 1.846,90 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok, č.k. 9Csp/44/2018-67 zo dňa 10.12.2018, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým vo zvyšku žalobu zamietol a vo výroku o trovách konania **p o t v r d z u j e**.

V odvolaní nenažaduje časti **z o s t á v a** rozsudok okresného súdu nedotknutý.

Žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Ružomberok rozsudkom č.k. 9Csp/44/2018-67 zo dňa 10.12.2018 zaviazal žalovanú k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 1.846,90 eur spolu s úrokom vo výške 38,10 eur, úrokmi z omeškania vo výške 1,13 eur, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatených istiny 1.846,90 eur od 29.06.2018 až do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatených úrokov 38,10 eur od 29.06.2018 až do zaplatenia a nezaplatenými poplatkami za poistenie vo výške 5,02 eur, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti výroku tohto rozsudku. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol. Zároveň žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 93,40 %, ktoré mu je žalovaná povinná zaplatiť vo výške stanovenej samostatným uznesením Okresného súdu Ružomberok.

2. Súd v spore vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi založenými v súdnom spise, keď na základe týchto žalobcom predložených, a v spore vykonaných dôkazov v spojení so skutkovými tvrdeniami žalobcu uvedenými v žalobe, ktoré žalovaná v spore nijakým spôsobom nespochybnila a práve naopak s týmito v celom rozsahu súhlasila, dospel k nasledujúcim skutkovým a právnym zisteniam. Dňa 31.08.2016 uzatvoril žalobca v právnom postavení veriteľa so žalovanou v právnom postavení dlžníka zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 000000000338255 - Pôžička, na základe ktorej bola žalovanej poskytnutá pôžička/úver v celkovej výške 2.500 eur, ktorú sa žalovaná zaviazala vrátiť v 60 mesačných splátkach po 50,70 eur, keď súčasťou zmluvných dojednaní bolo aj dojednanie základného súboru poistenia schopnosti splácať úver vo výške 2,51 eur mesačne. Termín konečnej splatnosti úveru bol dojednaný najneskôr do 27.09.2021, keď periodicita a termíny splatnosti jednotlivých splátok boli dojednané na 25. deň v kalendárnom mesiaci. Celkové náklady žalovanej v súvislosti s poskytnutím úveru predstavovali výšku 3.042 eur. V predmetnej zmluve je uvedená priemerná hodnota RPMN ku dňu uzatvorenia zmluvy vo výške 16,57 % pri dojednanej RPMN 8,32 % a fixnej úrokovej sadzbe vo

výške 7,90 % ročne. Súčasťou zmluvy je aj dojednanie o poistení schopnosti splácať úver vo výške poistného 2,51 eur mesačne. Z dôvodu, že žalovaná porušila svoju povinnosť a nesplácala predmetnú pôžičku (spotrebiteľský úver) riadne a včas, žalobca listom zo dňa 28.06.2018 označeným ako výzva na predčasné splatenie úveru, vyhlásil predčasnú splatnosť úveru ku dňu 28.06.2018, keď k uvedenému dňu predstavovala dlžná suma istiny výšku 1.951,15 eur s prislúšenstvom.

S poukazom na vyššie uvedené skutkové zistenia, súd dospel k záveru, že predmetná zmluva o úvere je zmluvou uzavretou podľa § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z., pričom podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu, ktorá je svojím charakterom typovou zmluvou na predtlačenom formulári obsahujúcom zmluvné podmienky, ktorých obsah žalovaná ako spotrebiteľka nemohla pri jej uzavretí ovplyvniť. Pokiaľ ide o posúdenie predmetnej zmluvy ako spotrebiteľskej zmluvy, súd poukazuje na to, že zo samotnej zmluvy vyplýva, že žalovaná túto zmluvu uzatvárala ako fyzická osoba, keď v predmetnej zmluve je identifikovaná údajmi fyzickej osoby (adresou trvalého pobytu a rodným číslom). Skutočnosť, že menovaná predmetnú zmluvu uzatvárala ako spotrebiteľka vyplýva aj z nadpisania samotnej zmluvy, ktorá je označená ako zmluva o spotrebiteľskom úvere, ako aj z obsahu predmetnej zmluvy, keď súčasťou tejto zmluvy bol aj formulár so štandardnými európskymi informáciami o spotrebiteľskom úvere. Z dôvodu, že touto zmluvou bol založený spotrebiteľský vzťah vykazujúci prvky zmluvy o spotrebiteľskom úvere, súd na predmetný zmluvný vzťah aplikoval ustanovenia právnych predpisov obsahujúcich ochranu spotrebiteľa. V rámci limitov stanovených v spotrebiteľskom sporovom konaní podrobil súd obsah predmetnej zmluvy preskúmaniu jej súladu s normami spotrebiteľského práva, pričom dospel k záveru, že predmetná zmluva obsahuje náležitosti prezumované zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy.

S poukazom na vyššie uvedené závery, ktoré žalovaná nespochybnila, súd vyhovel žalobe v časti nároku na zaplatenie istiny vo výške 1.846,90 eur, nároku na zmluvné úroky do 28.06.2018 vo výške 38,10 eur, ako aj nároku na zaplatenie poplatkov za poistenie schopnosti splácať úver vo výške 5,02 eur. Pokiaľ sa žalobca v súdnej veci súčasne domáhal zaplatenia zmluvného úroku vo výške 7,90 % ročne z nezaplatenej istiny 1.846,90 eur od 29.06.2018 až do zaplatenia, súd sa so žalobou v tejto časti nestotožnil. V konaní nebolo medzi stranami sporné, že účastníci zmluvy si dojednali zmluvný úrok vo výške 7,90 % ročne ako fixný do doby splatnosti úveru, žalobca však v zmysle zmluvných dojednaní pristúpil k zosplateniu celého úveru. Vychádzajúc z toho, že ide o plnenie zo spotrebiteľského úveru podľa názoru súdu, žalobcovi zmluvný úrok odo dňa účinkov zosplatenia nepatrí. Úrok predstavuje cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Po nadobudnutí splatnosti úveru, veriteľovi vzniká nárok na vrátenie požičanej sumy, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu splatnosti úveru. Ak nastane stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom (bližšie porovnaj rozsudok KS v Žiline č.k. 7Co/75/2018-136 zo dňa 27.06.2018). Súd pritom vychádzal z uznesenia Ústavného súdu SR IV. ÚS 476/2012-14 zo dňa 18.09.2012, podľa ktorého Ústavný súd odobril názor odvolacieho a prvostupňového súdu, podľa ktorého veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu a následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania, keď uvedený záver vyplýva aj z rozhodnutia NS SR publikovaného pod č. R 59/1998, sp.zn. 4Obo/143/1998. Uvedený záver nachádza potom oporu aj v ďalších rozhodnutiach odvolacích súdov (bližšie viď rozsudky Krajského súdu v Žiline sp.zn. 10Co/108/2014, 11Co/12/2017, 11Co/157/2017 a 7Co/1/2018, ako aj rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Co/190/2014). Pokiaľ sa potom žalobca v súdnej veci domáhal zmluvných úrokov z nesplatenej istiny aj za dobu po 29.06.2018, súd dospel k záveru, že žalobcovi nárok na zmluvné úroky po tomto dni nevznikol. Súd potom v časti čo do zaplatenia zmluvných úrokov od 29.06.2018 do zaplatenia žalobu zamietol.

Súd súčasne priznal žalobcovi úroky z omeškania vo výške 5 % ročne z istiny vo výške 1.846,90 eur, ako aj z kapitalizovaných úrokov vo výške 38,10 eur od 29.06.2018 až do zaplatenia, keď úroky z omeškania do 28.06.2018 si žalobca uplatnil v kapitalizovanej výške 1,13 eur. Pokiaľ ide o počiatok omeškania, žalovaná sa dostala do omeškania s úhradou jednotlivých splátok úveru ešte pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru a následne sa dostala do omeškania s úhradou celej zostávajúcej neuhradenej istiny odo dňa nasledujúceho po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, t.j. odo dňa 29.06.2018, keď žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 28.06.2018. Pokiaľ ide o výšku úroku z omeškania, táto zodpovedá § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v platnom a účinnom znení, podľa ktorého výška úrokov z omeškania je o 5 % bodov vyššia ako základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného záväzku.

O náhrade trov súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP tak, že priznal žalobcovi, ktorý mal vo veci prevažný úspech (žalobca mal vo veci úspech v časti čo do zaplatenia istiny vo výške 1.846,90 eur, zmluvného úroku do 28.06.2018 vo výške 38,10 eur, úrokov z omeškania do 28.06.2018 vo výške 1,13 eur, ako aj úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.846,90 eur od 29.06.2018 až do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy kapitalizovaného zmluvného úroku vo výške 38,10 eur od 29.06.2018 až do zaplatenia, a v časti poplatkov za poistenie schopnosti splácať úver vo výške 5,02 eur) právo na náhradu trov konania voči žalovanej, ktorá má v spore úspech v pomerne menšej časti (žalovaná mala v spore úspech v časti čo do zaplatenia zmluvných úrokov vo výške 7,9 % ročne zo sumy 1.849,90 eur od 29.06.2018 až do zaplatenia, ohľadne ktorých súd žalobu zamietol). Keďže žalobca bol vo vzťahu k žalovanej úspešný v rozsahu 96,70 % predmetu konania (pri zohľadnení pomeru výšky pôvodne uplatnenej istiny, zmluvných úrokov, úrokov z omeškania, ako aj poistného a časti zmluvných úrokov, ohľadne ktorých súd žalobu zamietol), súd priznal žalobcovi nárok na pomernú náhradu trov konania v rozsahu 93,40 % (čo predstavuje rozdiel úspechu žalobcu v rozsahu 96,70 % predmetu konania a jeho neúspechu v rozsahu 3,30 % predmetu konania). Pri výpočte pomeru úspechu žalobcu v spore súd vychádzal z pomeru súčtu všetkých nárokov uplatnených žalobcom spolu s úrokmi z omeškania a zmluvnými úrokmi ku dňu vyhlásenia rozsudku, keď súčet týchto nárokov sa rovná sume 1.999,82 eur a súčtu žalobcovi priznaných nárokov zo zmluvnými úrokmi a úrokmi z omeškania ku dňu vyhlásenia rozsudku, vrátane poistného za poistenie schopnosti splácať úver, ktoré predstavovali celkovo sumu 1.933,86 eur. O výške trov konania bude rozhodnuté v samostatnom uznesení Okresného súdu Ružomberok.

3. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca v rozsahu zamietnutej časti žaloby a tomu zodpovedajúcemu výroku o trovách konania. Odvolanie odôvodnil ustanovením § 365 ods. 1 písm. h/ CSP. Uviedol, že žalobca má za to, že strany si dohodli dobu trvania nároku na zmluvné úroky až do splatenia úveru, teda má za to, že nárok na zaplatenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatnení. Poukázal na ustanovenie § 502 ods. 1, § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, ako aj na komentár IURA EDITION, z ktorého vyplýva, že z podstaty úroku ako ceny za používanie peňažných prostriedkov možno vyvodiť, že povinnosť dlžníka platiť úrok trvá až do doby vrátenia úveru. V uvedenom žalobca odkazuje aj na aktuálnu rozhodovaciu prax krajských súdov, na ktorých rozhodnutia odkazuje. Vychádzajúc z ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka, obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj úroky, ktoré nemožno stotožňovať s úrokmi z omeškania. Úroky sú odplátou za poskytnutie peňažných prostriedkov a predstavujú cenu úveru. Dlžník je povinný ich platiť od okamihu ich reálneho poskytnutia až do okamihu ich reálneho vrátenia, a to, či už v lehote alebo v omeškaní. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka, ktoré je skutočnosťou, ktorá zakladá vznik nových sankčných záväzkov dlžníka, samotný vznik nároku na úrok z úveru neovplyvňuje. Poukazuje na ustanovenie § 506 Obchodného zákonníka. Toto odstúpenie nespôsobuje zánik záväzku ex tunc, ako to vyplýva z dikcie ustanovenia. Naďalej trvá právo veriteľa, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi. Táto povinnosť odstúpením od zmluvy nezaniká. Ide o právny inštitút určený na ochranu veriteľa a jeho využitím sa veriteľ nemôže dostať do horšieho právneho postavenia, v akom bol pred odstúpením od zmluvy. Situácia totiž nastala pre neplnenie si povinností dlžníka. Základnou zásadou spotrebiteľského práva je ochrana pred neprijateľnými podmienkami. To však neznamená vylúčenie aplikácie na ochranu veriteľa pri neplnení si povinností dlžníka. Teda odstúpením od zmluvy v zmysle § 506 Obchodného zákonníka zmluva od počiatku nezanikla a naďalej trvá právo veriteľa a tomu zodpovedajúca povinnosť dlžníka vrátiť dlžnú sumu spolu s úrokmi z úveru. Tým nie je dotknutý nárok veriteľa na zákonný úrok z omeškania. V tejto súvislosti žalobca odkazuje aj na aktuálnu rozhodovaciu prax viacerých krajských súdov Slovenskej republiky, z ktorých rozhodnutí cituje (rozsudok Krajského súdu v Nitre č.k. 8Co/193/2017-88 zo dňa 07.12.2017, uznesenie Krajského súdu v Nitre č.k. 7Co/366/2017-84 zo dňa 30.11.2017, rozsudky Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 5Co/297/2017 zo dňa 13.02.2018 a sp.zn. 5Co/311/2017 zo dňa 15.02.2018, Krajského súdu v Bratislave č.k. 8Co/138/2017-83 z 27.03.2018 a ďalšie). Ďalej uviedol, že pokiaľ súd uvádza uznesenie Ústavného súdu SR IV. ÚS 476/2012 s tým, že má ísť o rozhodnutie potvrdzujúce právny názor súdu na úroky po zosplatnení, odvolateľ uvádza, že z petitu sťažovateľa, ako aj z povahy preskúmavacej právomoci Ústavného súdu SR, je zrejmé, že Ústavný súd SR sa v danom prípade nielenže nevyjadril k meritu tohto odvolania, t.j. k úrokom po zosplatnení, ale tak ani nemohol urobiť, pričom odvolateľ citoval z odôvodnenia daného uznesenia. Odvolateľ preto navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a žalobe v plnom rozsahu vyhovel, ako aj priznal žalobcovi právo na náhradu trov tak prvostupňového, ako aj odvolacieho konania.

4. Žalovaná sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadрила.

5. Krajský súd, ako súd odvolaní (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP z dôvodov uvedených v § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ustanovením § 219 ods. 3 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku, ktorým súd vo zvyšnej časti žalobu zamietol a v súvisiacom výroku o trovách konania potvrdil v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny. V odvolaní nenapadnutej časti zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý.

6. Rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutých výrokoch vecne správny. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a vec správne právne posúdil. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, na ktoré v zmysle ustanovenia § 387 ods. 2 CSP poukazuje.

7. Záver súdu prvej inštancie, že zmluvné úroky z úveru prislúchajú žalobcovi len do doby splatnosti dlhu, resp. do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, je správny. Zodpovedá ustálenej súdnej praxi, ako aj judikatúre vyšších súdnych inštancií.

8. Čo sa týka predčasnosti zosplatnenia úveru, ide vo svojej podstate o jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové a okamžité vrátenie celej požičanej sumy. Podstatný rozdiel stavu výhody splátok a stavu jednorazového zosplatnenia úveru spočíva v tom, že veriteľ nemá nárok a spotrebiteľ nemá povinnosť vrátiť celú požičanú sumu naraz. Splácanie úveru v splátkach teda na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania platí dlžník veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje jednoducho povedané cenu peňazí v zmysle ceny toho, že veriteľ, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Tento stav tzv. výhody splátok je obvyklý a predstavuje nárok veriteľa na úroky ako cenu dočasne obetovaných peňazí, ktorých dispozície sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru, a teda výhody splátok.

9. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru, kde by veriteľovi vznikol nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Práve v tomto rozdieli spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi. Logicky nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatnení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorazovo zosplatnenej pohľadávky úveru. Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul na peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekomfortný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej inkasoval úroky zo sumy, ktoré by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval, ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Takýto stav v žiadnom prípade nemožno pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za stavu, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa, keď nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Navodil by sa tiež stav, v ktorom veriteľ by nebol nútený vymáhať svoju pohľadávku a odplatné úroky by mu nahrádzali stav jeho potencionálnej nečinnosti, resp. stav nespôsobilosti spotrebiteľa vrátiť požičanú istinu jednorazovo. Takéto konanie veriteľa nemôže užívať právnu ochranu, nakoľko s protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením uvedenej sumy spočívajúcej v úhrade príslušných úrokov z omeškania, a pokiaľ existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj

odplatné nároky patriace len v právne v súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylna od zákona. Povedané inak, v protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom ustanovenie § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.. Iným právnym posúdením ohľadne priznania úrokov z úveru po zosplatnení istiny by sa odvolací súd dostal do rozporu s konštantnou judikatúrou (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Obo 143/97, rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 19.11.2013 sp.zn. 5Co/165/2013, rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.05.2012, rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 15.02.2014 sp.zn. 5Co/567/2013, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Co/190/2014 zo dňa 30.06.2015).

10. Napokon odvolací súd konštatuje, že žalobca v odvolaní ani nepredkladá konkrétnu argumentáciu, ktorá by podporovala jeho tvrdenie, keď v podstate odkazuje na rozhodovacie činnosť a na rozhodnutia súdov v iných veciach. Takýto odkaz je v konečnom dôsledku bezpredmetným, lebo pre konajúci súd nie sú dotknuté rozhodnutia záväzné (ustanovenie § 193 CSP).

11. Podstatné v rozoberanej súvislosti je, že konajúce súdy (konanie v prvej a druhej inštancii tvoria jeden celok) dostatočne odôvodnili a vysvetlili svoj právny názor, t.j. argumentačne sa s riešením predmetnej právnej otázky plnohodnotne vyrovnali, preto nekonali v rozpore s princípom právnej istoty (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo 144/2014 z 13.05.2014).

12. S poukazom na uvedené odvolací súd nemohol prisvedčiť argumentom odvolateľa, na ktorých založil svoje odvolanie, ktoré odvolací súd nepovažoval za dôvodné, a preto rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutých častiach potvrdil ako vecne správny.

13. Výrok o trovách odvolacieho konania vychádza z ustanovenia § 396 ods. 1 s poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1 CSP. Úspešnou stranou odvolacieho konania bola žalovaná, ktorej vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi. Z obsahu spisu však odvolací súd konštatuje, že žalovanej v odvolacom konaní trovy konania nevznikli, preto jej nárok na ich náhradu voči žalobcovi nepriznal.

14. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 Civilného mimosporového poriadku, v ďalšom texte už len „CMP“).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)